

[Therkel Christensen]

med en pressemeddelelse af 13. marts 1979, som vi fik en skrivelse om den 19. marts 1979, og som omtaler en forenkling af loven derhen, at kommunen får mere selvstændig indflydelse, når det drejer sig om opførelse af mindre byggeri såsom garager, carporte, udhuse etc., når man i øvrigt tager behørigt hensyn til såvel region- som kommuneplanlægningen og zonetilgivningen.

Nu er det jo sådan, at denne sag drejer sig om virksomhed, der direkte arbejder med materiale, som anvendes i landbruget og derfor har en naturlig tilknytning til landbruget. En anden ting, som jeg synes burde indgå i en eventuel ændring af loven, er, at man burde tage hensyn til, at disse miljøvenlige virksomheder, som der er tale om her, hverken giver støj-, spildevands- eller andre problemer.

Det væsentlige i det, hvad jeg gerne vil stille som et tillægsspørgsmål, er, om man i en sådan lovgivning får en afklaring, således at der ikke gang på gang sker det, som vi jo har set igennem presse og på anden vis i efterhånden flere år, nemlig at indtil tre forskellige instanser kommer i modstrid med hinanden, således at man i god tro erhverver en ejendom og får stillet i udsigt på ét plan, at man kan udvide denne, men så i næste instans får at vide, at man alligevel ikke får en sådan tilladelse.

At man ved en revision af loven virkelig tager fat også på det problem, synes jeg må have ret væsentlig betydning for erhvervet.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg er glad for, at spørgeren opfatter svaret som positivt, for sådan var det også ment. Hvad angår spørgsmålet om, hvilke ændringer man kunne tænke sig at gennemføre, vil jeg sige, at jeg tror, det er en farlig tankegang at acceptere, at virksomheder, som er leverandører til landbruget, skulle kunne placeres i det åbne land. Der er jo næsten ingen grænser for, hvilke virksomheder der så kunne placeres i det åbne land, da jo et meget stort antal virksomheder producerer ting, som bruges i landbruget.

Derimod er det klart, at det miljøvenlige og navnlig det, der vedrører påvirkningen af de landskabelige værdier, spiller en rolle. Hvis man kan finde frem til virksomheder, som indgår naturligt i landskabet og i øvrigt

er miljøvenlige med hensyn til støj og forurening, som spørgeren her nævnte, er det noget af det, man overvejer at ændre på.

Men jeg kan som sagt ikke give noget løfte om bestemte ændringer, da det stadig væk er til overvejelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

4) Til fiskeriministeren af:

Uwe Jensen (Ribe a.) (FP):

»Agter ministeren på baggrund af de seneste, enorme forekomster af torsk i Østersøen omkring Bornholm at medvirke til en forhøjelse af kvoterne for 1979?«

(Spm. nr. 774).

Skriftlig begrundelse.

I Bornholms Tidende af 28. ds. henvises til, at henimod 70 pct. af torskekvotaen er fisket op på nuværende tidspunkt. Dette skyldes klart de helt enorme forekomster af torsk.

Allerede i maj/juni 1978 vakte det forundring, at det ikke var muligt at forhøje torskekvotaen for det område, der befiskes af de bornholmske fartøjer, netop fordi fiskerne ved selvsyn måtte konstatere, at der også i 1978 var masser af torsk.

Her i 1979 er der rent faktisk flere torsk, end industrien har kapacitet til at bearbejde. Var det ikke rimeligt, om den danske andel i torskefangsterne blev sat i vejret?

Uwe Jensen (Ribe a.) (FP):

Der er presseberetninger fremme om, at ca. 70 pct. af den foreløbige danske torskekvota eller ca. 30.000 t torsk er fanget det første kvartal ud af vor årskvota for 1979 på ca. 50.000 t torsk i Østersøen.

Jeg har i den skriftlige begrundelse for mit spørgsmål henvist til, at der i år ligesom i foråret 1978 ved fiskernes selvsyn er konstateret så store mængder af torsk i det danske område af Østersøen, at den danske andel rent faktisk burde sættes i vejret, fremfor, som man nu har besluttet, at man rationerer de kommende måneder med under 1.000 t torsk pr. måned.

Fiskeriministeren (Svend Jakobsen):